Jesus sonade våra synder PÅ KORSET MED SIN KROPP!

Spara som PDF

Det är tyvärr inte ovanligt att olika kristna förkunnare i sin undervisning går utöver vad det finns stöd för i Bibeln. Så görs det också när det gäller undervisning om Jesu försoningsgärning på korset. Det handlar både om att lägga till och dra ifrån vad som står i Bibeln. Man kan ju grunna över vad som är meningen med det, men oavsett avsikterna, så är det allvarligt när man inte är noga med vad Bibeln förmedlar; det är rent av oärligt att inte hålla sig innanför de ramar som Bibeln ger oss. Vi måste därför alla vakta på oss själva och våra förkunnare så att vi rättar oss efter denna Paulus uppmaning i bibelordet nedan:

> 1 Kor 4:6: "Bröder, detta har jag för er skull tillämpat på mig och Apollos, för att ni ska lära er den regeln när det gäller oss **att inte gå utöver vad Skriften säger**"

Om du är insatt i vilka villoläror som ligger som grundstenar i Trosrörelsens teologi, så vet du att en av dem är den att man menar att Jesus "dog andligen". De menar att han var tvungen att även dö en "andlig död", att bli "skild från Gud", för att försoningen skulle ha något värde. Men detta stämmer inte alls med Bibeln, och det är dessutom en farlig villolära på många sätt eftersom man med den tar ifrån Jesus hans gudomlighet. Jesus ÄR ju Gud! Jesus är Gud kommen i mänsklig gestalt och kan då aldrig bli skild från Gud! Om man då ändå säger att Jesus dog andligen och blev skild från Gud, då är Jesus något mindre än Gud; då är Trosrörelsens Jesus en annan Jesus är Bibelns Jesus! Detta är ett ordentligt exempel på att gå LÅNGT utöver vad Skriften säger oss.

Det dyker då och då upp varianter på den Trosrörelsens villolära som jag precis beskrivit. En del menar att Jesus var tvungen att "känna av" all den synd som han dog för, och liksom "bli ett med synden" och därmed bli skild från Fadern. Andra menar att det var nödvändigt att Jesus var tvungen att lida "själsligt" för att hans försoningsgärning skulle vara giltig. Ofta handlar det här om att man inte kan tro

att Jesu fysiska död var ett tillräckligt offer för all världens synd. Men detta ligger utanför vad Bibeln undervisar. Och jag kan som sagt undra varför somliga försöker lägga till saker till det av Gud utsedda fullkomliga offret för våra synder. Om Gud säger att Jesu lekamliga offer är tillräckligt, ja då ÄR det ju så!

Förmodligen ligger det andra avsikter bakom att göra dessa tillägg till Guds försoningsverk, Kanske försöker man konstruera bevis för en annan villfarelse. Så var det ju i Trosrörelsen, där man med sin teologi om Jesu "andliga död" ville bevisa att den troende kunde bli gudomlig genom pånyttfödelsen, eftersom man menade att Jesus hade gått före oss och blivit "pånyttfödd från andlig död" och återigen blivit gudomlig. Då kan ju den troende på samma sätt bli gudomlig, menade man. Men Jesus dog inte andligen! Gud behöver inte bli född på nytt! Människan kan INTE bli gudomlig! Och vi behöver inte jiddra med Guds Ord för att hans evangelium skall ha den effekt som Gud har avsett!

Jesu kropp var det nödvändiga försoningsoffret!
Men hur är det nu, räcker Jesus kroppsliga död som ett fullkomligt försoningsoffer för all världens synd? Låt oss se på vad Bibeln säger om Jesu försoningsgärning. Vi börjar med vad Jesus själv sa och sedan vad aposteln Petrus skrev:

> Luk 22:19: "Och han tog ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: ’Detta är **min kropp som blir utgiven för er**. Gör detta för att minnas mig.’ "
>
> 1 Pet 2:24: "Och våra synder bar han **i sin kropp** upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och **genom hans sår** har ni blivit botade."

Petrus hämtade bl.a. dessa ord från Jesajas bok:

> Jes 53:5: "Han var **genomborrad** för våra överträdelsers skull, **slagen** för våra missgärningars skull. **Straffet** var lagt på honom för att vi skulle få frid, och **genom hans sår** är vi helade."

Här är det glasklart att våra synder blev försonade genom att Jesus blev korsfäst. Det var genom hans sår, genom hans korsdöd som vi blev försonade med Gud. Självklart betyder inte detta att vi blivit botade från all sjukdom, det ser ju varje ärlig kristen. Syndafallet resulterade i att människans gemenskap med Gud blev skadad för att hon ville gå sin egen väg och själv vara som Gud. Moraliska synder är en konsekvens av detta, de är symtomen på det som är sjukt. Det som blev

helat genom Jesu försoningsgärning var vår **relation** till Gud; **gemenskapen** med Gud blev helad och upprättad. I denna upprättade relation tynar synden/symtomen bort allt mer. Evangeliska förkunnare och sångförfattare från förr i tiden såg tydligt denna koppling mellan syndernas förlåtelse och Jesu fysiska lidande och död. De kunde skriva: "i Jesu sår finns våra enda fristäder".

Paulus beskrev detta kanske ännu tydligare, att det var genom att Jesus led döden med sin **fysiska kropp** som försoningen skedde:

> Kol 1:21-22: "Också ni, som en gång var främmande och fientliga till sinnet genom era onda gärningar, **också er har han nu försonat med sig genom att lida döden i sin jordiska kropp**."

Som jag skrev tidigare menar somliga att Jesus blev gjord ett med synden och att detta var nödvändigt för att sona våra synder. Och i och med det skulle alltså Jesus bli skild från Fadern för en stund. Men det är en feltolkning av bibelordet 2 Kor 5:21.

Nya testamentets grundtext är grekisk, och Gamla testamentets är hebreiska. I hebreiskan används samma ord för både synd och syndoffer. I Nya testamentet sägs väldigt lite om syndoffer, och det går inte att hitta att motsvarande språkbruk kunde gälla även här. Därför kan man översätta 2 Kor 5:21 så här “han som inte visste av någon synd blev för vår skull gjord till ett **syndoffer**”. Jesus kunde så klart bli ett syndoffer utan att förlora sin gudomlighet. Så har man trott i kristenheten i alla tider!

Jesus som är Gud kan inte heller förenas med synden. Så Jesus blev istället gjord till ett **syndoffer**! Syndens lön är döden och just DET är Guds straff för synd. Jesus är då Guds rena offerlamm som till det yttre var **lik** en syndig människa, men han varken var syndig eller blev det. Han hade inte själv någon synd, och därför var han ett rent offerlamm. Och han fick inte heller överta andras synder. Det han tog på sig var **straffet**! "Straffet var lagt på honom" säger Jes 53:5. Själva vitsen med Jesu ställföreträdande död på korset – där han tar syndarnas straff på sig själv – det var just att han som var helt syndfri, helt rättfärdig och ren, dog i vårt ställe. Eller vi kan även säga det så här: Gud hade bestämt att den som syndar skall dö, men han steg själv ner till jorden och tog själv på sig det straff som han hade bestämt för synden. Detta, att han tog straffet på sig själv, är det som är försoningen. Han dör syndfri i vårt ställe!

Vi kan jämföra detta Jesus ställföreträdande offer med ett tänkt scenario där en person X blir dömd till döden för ett grovt brott. När person X skall avrättas träder

en annan person Y fram och säger: *”Jag är själv helt utan skuld, men jag vill gå in i min broders ställe och ta hans dödsdom på mig så att min broder får leva istället för mig. Jag älskar honom så mycket!”*. Om person Y inte var utan skuld, då hade han ju knappast kunnat sona någon annans brott, för då skulle han dömas för sina egna brott istället. Men nu tänker vi oss att person Y är fullständigt skuldfri precis som Jesus. Om nu myndigheterna skulle tillåta detta skulle det så klart **inte** vara nödvändigt att person Y som går in i en ställföreträdande död för person X även måste känna skuld, synd och själsliga kval för att det skall vara giltigt. Det enda som krävs är att den dömde person X och myndigheterna ("Gud") går med på det. Nu är ju tack o lov Jesu ställföreträdande död så mycket större än mitt exempel, på så vis att den täcker **alla** människor och **all** synd och skuld – för den som tackar Ja. Han tar allas dödsstraff på sig själv, och Gud har bestämt att detta räckte och räcker. Vi har bara att tacka Ja, och vi behöver egentligen inte fundera mer över det än så. Men vi kan och bör vara evig tacksamma!

> Rom 6:23: "Syndens lön är döden..."
>
> Joh 1:29: "Se Guds lamm, som tar bort världens synd."
>
> Heb 9:14: "Ty Kristus har genom den evige Ande framburit sig själv som **ett felfritt offer** åt Gud."
>
> Rom 8:3: "Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den syndiga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son **som syndoffer**, han som till det yttre var lik en syndig människa, och **i hans kropp** fördömde Gud synden."

Att Jesu lekamliga, kroppsliga död är det som räknas som det fulländade syndoffret för oss uttrycks även i Bibeln med att **blodet** sonar våra synder. I det första bibelordet nedan ser vi dessutom att det var Gud som i Jesu gestalt led döden för våra synder.

> Apg 20:28: "Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt **med sitt eget blod**."
>
> Heb 9:13-14: "Om nu redan blod av bockar och tjurar och askan från en kviga, stänkt på de orena, helgar till yttre renhet, hur mycket mer skall då inte **Kristi blod** rena våra samveten från döda gärningar"

Bibeln visar också att det var på **korset** – där Jesus dog en fysisk död – som försoningen ägde rum. Det var inte i dödsriket, inte i Jesu själ eller någon annanstans. Det var på **korset** som försoningen fullbordades. Ett enda offer, en enda gång, för alla tider!

> Kol 2:15: "Han har klätt av väldena och makterna och förevisat dem offentligt, när han **på korset**triumferade över dem."
>
> 1 Kor 1:18: "Ty detta budskap om **korset** är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft."
>
> Joh 19:30: "När Jesus hade fått det sura vinet, sade han: **’Det är fullbordat**.’ Och han böjde ner huvudet och gav upp andan."
>
> Heb 10:12: "Men Jesus har framburit **ett enda syndoffer för alla tider**"

Men Jesu själsliga lidande då?
Jo visst led Jesus även själsligt, men jag menar att det är en mänsklig efterkonstruktion att det var en del av försoningsgärningen. Alla djuroffer i Gamla testamentet visar ju på att det var just det kroppsliga offret, det felfria offerdjuret som räknades som försoningsoffer. Att Jesus levde som en utsatt, utstött, föraktad människa, och att han fick lida själsligt både före korsfästelsen (i Getsemane) och under tortyren och korsdöden har för oss en annan innebörd än försoning. Det är istället så att Gud genom Jesus själv fått uppleva hur det är att vara människa i en hård värld. Gud visste säkert det ändå, men det blir för oss pedagogiskt bevisat att Gud kan leva sig in i människors lidande och utsatthet. Just detta vittnar också Bibeln om:

> Heb 4:15: "Ty vi har inte en överstepräst som ej **kan ha medlidande med våra svagheter**, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd."
>
> Jes 53:3: "Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och **förtrogen med lidande**, lik en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi räknade honom för intet."

Självklart led Jesus i sin själ när han var på korset. Det ser vi i hans ord: "*Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?*" (Mark 15:34). Men detta kan vi inte tolka som att Gud hade övergivit Jesus, för det skulle i så fall inte rimma med Bibeln i övrigt. När Jesus utropar dessa ord på korset så sätter han ljuset på att flera

profetior om honom går uppfyllelse i och med hela passionsdramat, bl.a. de i Psalm 22 som inleds med just dessa ord. Alla judar som stod och såg Jesus på korset och hörde vad han ropade kunde sedan så klart fortsättningen på den psalmen. Då sådde denna psalms ord ett trons frö i deras hjärtan och bara 50 dagar senare blev ju ca. 3000 personer frälsta (Apg 2:41). Orsaken till att Jesus citerade inledningen på Psalm 22 kan ju faktiskt ha varit att få judarna att minnas orden i den psalmen. Och de som funderar över om Jesus var skild från Gud eller inte bör särskilt observera att psalmen bl.a. fortsätter så här:

> Ps 22: "...Men du, Herre, var inte långt borta... han föraktade inte den förtrycktes lidande och såg inte på honom med avsky. Han dolde inte sitt ansikte för honom utan lyssnade när han ropade till honom... Alla jordens ändar ska minnas det och omvända sig till Herren..."

Jesus är ju sann Gud och sann människa i en och samma gestalt. Han kan inte bli skild från Gud eftersom han ÄR Gud. Jesus sa ju också att han och Fadern är ETT (Joh 10:30). Men som sann människa kunde han också uppleva ångest och nöd, och där på korset fick han självklart den upplevelsen. Varje kristen som kommer i svår nöd kan hamna i svåra tvivel och tro att Gud har övergivit dem, men Bibeln visar att Gud aldrig skall överge oss. Så även om vi lider finns Gud där ändå. Och även om Jesus i sitt för den stunden prövade psyke led svåra kval, så var han så klart inte skild från Gud. Det ser vi ju i att Jesus kommunicerade med Fadern både före och efter att Jesus utropade de ord jag citerade.

Om vi nu skall stryka ett bestämt streck över den teologiska villfarelsen att Jesus på korset blev skild från Fadern så gör vi det med detta bibelord:

> 2 Kor 5:19: "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv."

För att citera en annan trons försvarare: "Mitt i saknaden av Guds välbehag, utan bekräftelse, i smärtan, i lidandet vid slakten och i offret av Kristi kropp och blod, **var Gud i Kristus** och försonade världen med sig själv!" Alltså: just där på korset, just när försoningen ägde rum, **även då var Gud i Jesu Kristi kropp**! **Då var han där personligen!** Det var själva poängen, själva förutsättningen för detta rena offer och för denna fullkomliga och allmängiltiga försoning! Det är den oskyldige som kan ta straffet för de skyldiga!

Detta jag nu tagit upp är en mycket viktig bit i en sann evangelisk tro, och en viktig bit för att tron skall bevaras sund! Jag ville också få det sagt att vi inte skall göra mer av innehållet i Bibeln än vad där faktiskt står. Inte heller mindre. Om vi

ändå gör det, är nog ofta orsaken att vi vill konstruera stöd för en annan tanke (eller förkunnare) som inte heller är helt förankrad i Bibeln. Eller så vill man få sålt en bok eller en DVD osv. Här måste vi vakta på både oss själva och andra så att vi inte far iväg med osanning och villfarelser, ty att gå utöver vad Bibeln undervisar – och undervisa andra så – är absolut inget som Gud tar det lätt med!

/Lennart